

[Camre.]

ministeren, så vi kan finde nøjere ud af, hvad der ligger heri.

Jeg vil gerne sige om det at afvente EEC-regler og tage hensyn til udlandet, at selvfølgelig skal vi da lave en lovgivning, der er på højde med, hvad der sker i udlandet. Det er klart, at vi ikke må lave noget, som bagefter viser sig at være utilstrækkeligt, men jeg tror, man må sige, at den viden, der her er behov for, den har vi, den kan i hvert fald meget hurtigt indhentes.

Når indenrigsministeren også på forureningsområdet henviser til forureningsudvalget, så er vi naturligvis ikke uenige i, at der er brug for en stadig forskning, der er brug for stadig at finde nøjere ud af alle de sammenhænge, der er tale om på dette område. Men vi har allerede i 1969 fra socialdemokratiets side fremlagt et forslag på forureningsområdet, der pegede på øjeblikkelige krav, ting, som umiddelbart kunne gennemføres, ting, som vi vidste nok om, som var forsket i udlandet. Hvorfor kunne vi dog ikke gennemføre disse foreløbige foranstaltninger og så uddybe arbejdet, efterhånden som forskningsresultaterne indløb?

Jeg synes, at hele denne problemstilling er så alvorlig, at vi ikke har tid til at vente. Det er jo et spørgsmål, om menneskeheden overhovedet skal overleve, og det er et spørgsmål, om vi har så forfærdelig lang tid at lave udredninger i. Problemerne bliver dyrere og dyrere at løse for hver dag, vi lader gå.

Indenrigsministeren (H. C. Toft): Jeg vil gerne sige til hr. Camre, at jeg er da fuldt ud enig med hr. Camre i, at den udvikling, vi er inde i med brug af mange forskelligartede stoffer, komplicerer forholdene for os og aktualiserer forholdene for os. Men når hr. Camre nu næsten drejer debatten hen på forureningen, idet hr. Camre siger til os, at socialdemokratiet kunne ikke kende den udvikling, og derfor kunne man ikke tage sig af det på et tidligere tidspunkt, så ved jeg, at både jeg selv og andre medlemmer af

den konservative folketingsgruppe, jeg tror det første gang var i 1963, henledte den daværende regerings opmærksomhed på den forureningsfare, der var ved at opstå, og derfor mener jeg, man kunne have taget sig af problemet noget tidligere på samme måde, som man gjorde i Sverige, som hr. Camre så tit henviser til, hvor man tog det op på et tidligere tidspunkt.

Jeg vil også gerne sige til hr. Camre, der nu taler om, at jeg sætter et skel ved januar 1968, at jeg mener, og det tror jeg hr. Camre er enig med mig i, at vi er nødt til at have en udredning af det, vi kan ikke blot her i folketinget og regeringen uden at have sagkyndige medhjælpere pludselig sige, at nu skal det være sådan og sådan. Vi må have den saglige baggrund for det lovgivningsarbejde, som vi vil lægge frem og gennemføre til gavn eller skade for den ene eller den anden borger. I alt fald på disse områder, hvor vi skal tilstræbe at gøre tilværelsen sundere for befolkningen, hvor vi skal tilstræbe at producere kvalitetsvarer, mener jeg, vi må have grundlaget fra det embedsmandsudvalg, som sidder, og som jeg regner med i løbet af et års tid kommer med indstillinger, således at man på dette grundlag kan bygge den lovgivning op, som vi alle sammen er enige om at vi trænger til.

(Kort bemærkning).

Ordføreren for forslagsstillerne (Camre): Jeg vil gerne spørge, om indenrigsministeren vil overveje at ændre det eksisterende udvalg, eventuelt udvide dette med et udvalg, som er permanent, som er heltidsarbejdende med problemerne, så det ikke bare skal være en gruppe i forvejen meget travlt beskæftigede mennesker, der skal sidde med problemerne.

Indenrigsministeren (H. C. Toft): Udvalget er landbrugsministerens. Jeg skal rette henvendelse til landbrugsministeren og drøfte med ham, om han finder det nødvendigt, men jeg mener, at de embedsmænd, der arbejder med det, er sagkyndige på